

ת"פ 23947/04/16 - פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד א י נ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 23947-04-16 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' נ

בפני
בעניין: כבוד השופטת רבקה גלט
פרקליטות מחוז מרכז - פלילי

המאשימה

נגד

א י נ

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מסטרמן

מזר דין

1. הנאשם, כבן 37, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות), לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, ביצע הנאשם את העבירות כלפי שלושת ילדיו הקטינים, שהיה אחראי עליהם: נ.ח.נ. (יליד 0.0.02), י.נ. (יליד 0.0.05) ו- ע.נ. (יליד 0.0.04) (להלן "הקטינים"), כמפורט להלן:

א. במהלך שנת 2013, במועד שאינו ידוע במדויק, בעת ששהו בבית סבתם בבת-ים, השתולל ע.נ. וסרב להקשיב לנאשם. בתגובה היכה אותו הנאשם בישבנו באמצעות מקל מטאטא, וגרם לו למכאוב.

ב. במועד אחר שאינו ידוע במדויק, במהלך 2013, הכה הנאשם את ע.נ. באמצעות מטקה, וגרם לו למכאוב.

ג. במועד אחר, לא ידוע, גזר ע.נ. חוטים של מערכת שמע. בתגובה לכך היכה אותו הנאשם באמצעות ידיו בישבנו, וגרם לקטין למכאוב.

ד. במועד אחר, משחשד הנאשם כי ע.נ. ביצע עבירת גניבה, היכה אותו באמצעות ידיו בגבו ובישבנו, וגרם לקטין למכאוב.

ה. במועד אחר, שאינו ידוע, במהלך שנת 2013, היכה הנאשם את נ.ח.נ. באמצעות ידיו, וגרם לו למכאוב.

ו. במועד אחר, בסמוך לפסח בשנת 2013, ברח י.נ. למספר שעות, ובתגובה לכך היכה אותו הנאשם באמצעות ידיו בישבנו, וגרם לו למכאוב.

2. לאחר קבלת התסקיר, הסכימו הצדדים לאמץ את המלצותיו העונשיות של שירות המבחן, לפיהן עתרו במשותף להטלת צו מבחן לשנה ושל"צ. עם זאת, נותרה מחלוקת בשאלת ההרשעה.

לפיכך, השאלה העיקרית שבה עלי להכריע היא: האם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשם.

כבר כעת יש לציין כי אין לנאשם כל עבר פלילי.

התסקירים

3. בתסקיר מיום 29.10.17 נכתב כי הנאשם נשוי ואב לארבעה ילדים בגילאים 8-15 שנים, עובד בניקיון ואחזקה, ובמקביל נמצא בתהליך של ייעוץ תעסוקתי, כשהוא מתלבט בין תחום החינוך לתחום הנדל"ן. נכתב כי הנאשם למד במסגרות ישיבה חרדיות, ואת קשריו המשפחתיים בילדותו אפינו דפוסי תקשורת אלימים כדרך חינוך. עלה כי כיום משפחת הנאשם מסתייעת בשירותי הרווחה לצורך שילוב ילדיהם במסגרות מתאימות, בשל קשיי קשב וריכוז ולאחר ליקויים משמעותיים בדפוסי התקשורת שבאו לידי ביטוי באלומות פיסית ומילולית. הנאשם תיאר כי העבירות בוצעו לרקע תקופה משברית גם ביחסים עם בת זוגו, אשר הובילו לתחושת חוסר אונים וחוסר שליטה עצמית. בעקבות סיוע הרווחה שולבו שניים מבין הילדים במסגרות חוץ ביתיות, ואחד מהם מטופל תרופתית בשל קשיים רגשיים משמעותיים עד כדי התפרצויות אלימות. הנאשם מתמיד בקשר עם הפנימייה וההתרחקות היא כי השתפרה יכולת ההתמודדות שלו ושל בת זוגו. בנוסף, הנאשם מטופל על ידי עו"ס במרפאת "בת חם". שרות המבחן ציין גורם סיכון של קושי להוות דמות הורית. לצד זאת הובהר כי הנאשם בעל רצון להוות דמות מיטיבה עבור משפחתו, מצוי בתהליך טיפולי מזה כשנה, מבטא מודעות והכרה במורכבות מצבו, מקבל הדרכה הורית, משקיע בטיפוח ילדיו, ומביע צער על העבירות. בסיכום התסקיר נכתב כי יש חשיבות להטלת עונש מציב גבולות, לצד מתן משקל לרכיב השיקומי שיתמוך בתהליכים בהם מצויה המשפחה. נוכח חומרת העבירות ובהעדר פגיעה קונקרטית הצפויה מן ההרשעה, לא הומלץ להימנע ממנה. ההמלצה היא להטיל צו מבחן למשך שנה, של"צ בהיקף של 250 שעות, והתחייבות.

4. בתסקיר משלים מיום 28.1.18 נתבקש שירות המבחן להתייחס לשאלת ההרשעה, זאת לאחר שהנאשם טען כי תיפגע יכולתו להשתלב בתחומי העיסוק שהוא מתלבט לגביהם. נכתב כי הנאשם התנסה לאחרונה בחונכות וחווה סיפוק, אך טרם נרשם ללימודים, בשל היותה של רעייתו בהריון בסיכון גבוה, ובשל חובות כלכליים. הנאשם הביע חשש שהרשעה תפגום ביכולתו לעסוק בתחום החינוך בעתיד. קצין המבחן כתב כי הוא ער לחומרת העבירות, אך מצד שני ציין את מאמצי הנאשם לשיתוף פעולה ולהתנהלות אחראית כלפי ילדיו. נוכח החשש כי הרשעה תפגע בדימוי העצמי ובאפשרויות התעסוקה, הומלץ לשקול את האפשרות לאי הרשעת הנאשם.

טענות הצדדים

5. ב"כ המאשימה טענה כי התביעה הלכה כברת דרך ארוכה לקראת הנאשם בפן העונשי, זאת למרות עמדתה

המחמירה בתיקים מסוג זה, ולאור התהליך הטיפולי הממושך שעבר. עם זאת, נטען כי אין מקום להימנע מהרשעה, בשל חומרת העבירות. בנוסף, לא הובאה כל אינדיקציה לפגיעה קונקרטית באפשרות העסקת הנאשם בתחום החינוך, מה גם שטרם החליט כי יעסוק בתחום החינוך, וזאת בשל התלבטותו ובשל מצבו האישי והכלכלי.

ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל בכורה לדרך השיקומית שעבר הנאשם, ולבטל הרשעתו. נטען כי הנאשם יכול היה להירשם ללימודים לצורך הטיעונים לעונש, אך בחר לנהוג ביושרה ולא עשה כך. הנאשם טרם נרשם ללימודים בשל קשיים אישיים, אך לאחר שיחזיר חובותיו, ויתייצב מצבה הבריאותי של רעייתו, בכוונתו להירשם ללימודים. עוד נטען כי אחד המתלוננים הוא ילד בעל צרכים מיוחדים ובשעת ביצוע העבירה לא היו לנאשם הכלים להתמודד עמו, מה שהשליך גם על ההתנהלות כלפי האחרים. ואולם, הנאשם היה הראשון להכיר בפסול מעשיו ולכן פנה לעזרה עוד טרם החל ההליך הפלילי נגדו. בשל כל אלה, עתר ב"כ הנאשם לביטול ההרשעה והעדפת האינטרס השיקומי.

6. הנאשם הביע צער על מעשיו. לדבריו ביצע שינוי מאד גדול, והוא מקבל פידבקים חיוביים מגורמי הרווחה והיועצת החינוכית. הנאשם ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות. עוד ציין שיחסיו עם בנו שהוא המתלון במרבית המקרים הוטבו מאז, וכיום "הבית בריא לחלוטין".

מתחם העונש ההולם

7. אין צורך להרחיב אודות חומרתן הרבה של עבירות האלימות במשפחה. ברע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.13) אמר בית המשפט העליון:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג;

וברע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.11), נאמר:

לא פעם, עמד בית משפט זה על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה ועל הסכנה הרבה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 11.10.2007); רע"פ 6577/09 נירצמח נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 20.8.2009) עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שרוי התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית. והרי, די לנו בבחינת עובדות המקרה דן, כדי שניווכח בעוצמתם של שיקולים אלו.

ואמנם, בתי המשפט מתייחסים בחומרה יתרה לעבירות אלו, ובעיקר כשהן מבוצעות כלפי קטינים בידי מי שאמורים לשמש כמקור שלווה ובטחון עבורם. בהחלטה שניתנה לאחרונה בע"פ 6833/16 מדינת ישראל נ' פלוני (28.06.17), חזר בית המשפט העליון והבהיר:

"המסר העונשי, בגין ביצוע עבירות אלימות קשות על ידי הורה, אב או אם, כלפי ילדו, חייב להיות חד ונוקב. על מסר זה לבטא את סלידתה של החברה ממעשים כגון אלה, הנעשים על ידי מי שאמור לדאוג לשלומם, לרווחתם ולשלמות גופו של הילד".

ביטוי למדיניות הענישה המחמירה הנוהגת בעבירות אלימות חמורה שבוצעו כלפי קטינים (תוך שימוש באכזריות, או גרימת חבלה ממשית), ניתן למצוא בפסקי דין רבים בהם הוטלו מאסרים בפועל, אף כשדובר בנאשמים ללא עבר פלילי (ת"פ (מחוזי י-ם) 31030-08-16 מד"י נ' פלוני (21.12.17); ת"פ (מרכז) 19737-12-16 מד"י נ' פלוני (17.11.17); ע"פ 6833/16 מד"י נ' פלוני (28.6.17). ע"פ 8002/15 פלוני נ' מד"י (9.2.16). עם זאת, במקרים רבים בהם דובר בעבירות אלימות, לרבות לפי סעיף 368 לחוק העונשין, אשר נשאו אופי חמור מעט פחות, הוטלו עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות (ת"פ 1145-12-15 מדינת ישראל נ' אבו הדואן (19.12.17); בש"פ 6798/17 פלוני נ' מד"י (22.11.17); רע"פ 7587/14 מכלוף נ' מד"י (16.2.16); ת"פ 22807-07-11 מד"י נ' פלוני (8.12.14); ת"פ 23864-08-12 מד"י נ' י' פ' (3.11.13); ת"פ 42423-01-11 מד"י נ' קרסנטי (25.7.12).

8. במקרים מיוחדים הדומים לענייננו, בהם נלקח בחשבון הליך טיפולי משמעותי שעבר הנאשם, הסתפקו בתי המשפט בהטלת צו מבחן ושל"צ, אך זאת בנוסף לענישה הצופה פני עתיד:

בע"פ (חי') 8394-12-13 מד"י נ' פלוני (13.2.14) נדחתה עתירת המדינה להחמיר בעונשו של הנאשם ולהטיל מאסר בפועל חלף צו מבחן ו-120 שעות של"צ, אולם בית המשפט המחוזי הוסיף והטיל מע"ת והתחייבות. המדובר היה בנאשם אשר בהזדמנויות רבות נהג להכות את בתו באמצעות מקל וגרם לסימנים כחולים על גופה. בפעמים אחרות סטר לה. בית המשפט העדיף את נסיבותיו האישיות וההליך הטיפולי שעבר, על פני עברו הפלילי.

בת"פ 27115-03-11 מד"י נ' פלוני (9.5.12), הורשע נאשם בתקיפה בנסיבות מחמירות ועבירות נוספות. הנאשם במספר הזדמנויות סטר לקטינים, איים עליהם והצליף בגופם באמצעות חגורה. לאחד מהם נגרמה המטומה. בהתחשב בהליך הטיפולי, והעדר עברו הפלילי, הוטלו על הנאשם של"צ, צו מבחן ומע"ת. הערעור לבית המשפט המחוזי, נמחק.

9. במקרה דנן, הנאשם הורשע במעשים חמורים ואלימים, כלפי ילדיו, במספר הזדמנויות, במהלך שנה. בחלק מן המועדים עשה שימוש בחפצים כגון חגורה, מטקה או מקל מטאטא, ובנקל יכול היה לגרום לחבלות של ממש. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך, שבאף אחד מן המקרים לא נגרמו חבלות משמעותיות, אלא מכאוב בלבד. בנוסף, יש לזכור כי המתלונן בארבעה מתוך ששת האירועים, הוא ילד בעל קשיי התנהגות משמעותיים, המטופל תרופתית, ויש להניח כי הנאשם התקשה לשלוט בו, כפי שעלה גם מן התסקירים.

לדעתי, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם נע בין עונש הצופה פני עתיד בליווי רכיבי

ענישה מוחשיים כגון של"צ ומבחן, ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

שאלת ההרשעה

10. כידוע, הכללים לפיהם יש לבחון את שאלת ההרשעה נקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.8.96):

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

11. בנוגע לפגיעה בשיקומו של הנאשם, נכתב בתסקיר הראשון כי הנאשם לא הראה שצפויה להיגרם לו פגיעה קונקרטית תעסוקתית באם יורשע, שכן הוא מתלבט בין תחום הנדל"ן לבין תחום החינוך. בתסקיר המשלים נכתב כי הביע רצון להשתלב בעולם החינוך, ולטענתו יכולתו לעסוק בתחום זה בעתיד עלולה להיפגם באם יורשע. עם זאת, עד כה, הנאשם כלל לא נרשם ללימודים, ואף לא גיבש דעה סופית לגבי הרשמה ללימודים. מפי בא כוחו נמסר כי בכוונתו להירשם לאחר שיתייצב מצב רעייתו ההרה, והוא ישלים השבת חובותיו. התרשמותי היא כי המדובר במועד עתידי לא ברור ולא וודאי, מה גם שהנאשם אינו צעיר ביותר, והוא צפוי להמשיך ולשאת בעול הכלכלי המשמעותי של פרנסת משפחתו המתרחבת.

הנאשם לא הציג בפני בית המשפט ראיה כלשהיא ממנה ניתן ללמוד כי יכולתו לעסוק בתחומים שהוזכרו תיפגע כתוצאה מן ההרשעה. אמנם יש לעודד את הנאשם במאמציו להמשיך בדרך שתייטיב עם משפחתו, אך אין די ברצון ללמוד מקצוע כדי להצביע על צפי לפגיעה קונקרטית לצורך אי הרשעה, ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית לנזק עתידי (רע"פ 7224/14 (10.11.14); רע"פ 7109/14 (20.11.14)).

12. בנוגע לאינטרס הציבורי בענישה, כבר הפנית קודם לכן לחומרתן של עבירות אלימות כלפי קטינים, בייחוד מצד האחראיים עליהם. בענייננו, אין המדובר במקרה בודד, אלא בשורת מקרים בהם נהג הנאשם באלימות כלפי ילדיו, תוך שימוש בחפצים שונים, ואף בשל מזלו הטוב, לא נגרמו חבלות ממשיות.

עיון במאגרי הפסיקה מלמד כי במרבית המקרים בהם דובר בעבירות כמו זו שלפניי, בהם עתרו נאשמים לאי הרשעה, נדחתה עתירתם, אף כשהיו ללא עבר פלילי (ע"פ (חי) 17924-08-11 כליפה נ' מד"י (27.10.11); ת"פ 2938-08 מד"י נ' מור (28.4.11); ת"פ 1238-06 מד"י נ' שמעוני (16.12.09); ת"פ 43533-03-10 מד"י נ' קזלדק (12.6.11); ת"פ 46917-11-11 מד"י נ' ת' ל' (1.5.13); רע"פ 1705/17 מד"י נ' שרמן (12.3.17); עפ"ג 32022-03-16 עזה נ' מד"י (3.2.16). אמנם הצלחתי לאתר כמה מקרים בודדים, בהם נמנע בית המשפט מהרשעת הנאשם בעבירות של אלימות כלפי ילדיו הקטינים, אך זאת במקרים בהם דובר באלימות מדרגת חומרה פחותה יחסית, ובנוסף הוכחה בכל המקרים פגיעה קונקרטית הצפויה בתעסוקתו של הנאשם (ת"פ (מחוזי ב"ש) 8230/07 מד"י נ' זיתונה (21.4.09)- דובר במי שעתיד לקבל רישיון עורך דין; עפ"ג 20763-08-11 פישר נ' מדינת ישראל (8.11.11)-

דובר בגננת מטעם משרד החינוך; ת"פ 43758-09-14 מד"י נ' גורן (2.7.17) - דובר בדוקטורנט המשמש כסמנכ"ל תפעול בחברה; ת"פ 55515-08-16 מד"י נ' פלונית (28.1.18) - דובר בעובדת מחלקת דואר; ת"פ 45518-01-13 מד"י נ' יג' (29.12.13) - דובר בעובד הייטק מול חברות ביטחוניות).

13. אכן, אני רואה חשיבות רבה לעודד את הנאשם במאמציו לשיקום עצמו ומשפחתו, ויש ערך רב לשיתוף הפעולה שלו עם גורמי הטיפול. לאור מאמציו נקטה התביעה עמדה עונשית מקלה מאד, שיש בדעתי לאמצה. ואולם לדעתי, בהתאם למדיניות הנוהגת, ולאור ריבוי האירועים, עניינו של הנאשם, אינו בא בגדר המקרים החריגים בהם ניתן להימנע מהרשעה, שכן האינטרס הציבורי בענישה אינו מאפשר זאת, ואף לא הוכחה פגיעה קונקרטית כנדרש.

לפיכך אני דוחה את הבקשה לבטל את ההרשעה.

גזירת הדין

18. בהתאם לקביעותיי לעיל, העונש שהוסכם בין הצדדים חורג לקולא ממתחם העונש ההולם, בכך שאינו כולל רכיב של עונש הצופה פני עתיד, בדמות מאסר על תנאי. עם זאת, לאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, אני סבורה כי הסדר הטיעון סביר, בשים לב לשיקולי שיקומו של הנאשם, ועל מנת לחזקו במאמציו הנכבדים לטובת עצמו ובני משפחתו.

לפיכך, אני מוצאת לנכון לאמץ את ההסדר, כפי שהוא.

אשר על כן, אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. הנאשם יעמוד בצו מבחן לשנה.
- ב. אני מורה לשרות המבחן להכין תכנית לביצוע של"צ בהיקף של 250 שעות. התכנית תוגש לאישור בית המשפט בתוך 21 יום מהיום.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"א אדר תשע"ח, 26 פברואר 2018, במעמד הצדדים.